

Καθόλου σίγουρος δεν ήμουν αν ήθελα να πάω σε τούτο το ταξίδι. Δεκατρία χρόνια μετά την τελευταία μου επίσκεψη στην άλλη όχθη του Ατλαντικού, ειρήσθω εν παρόδω πριν την διαβόητη 9/11, έχει τη σημασία του αυτό, σαν να είχε υπερβολικά μεγαλώσει η απόσταση. Είχαν και τόσα μεσολαβήσει, υπήρχε δισταγμός. Καθώς όμως είχαμε διασκορπιστεί κυριολεκτικά στα 4 σημεία του ορίζοντα δεν υπήρχαν και πολλές επιλογές. Είχα να απομακρυνθώ από την ήπειρο σχεδόν τρία χρόνια, από τον Γενάρη του '12, έτσι το χρεώθηκα το ταξίδι. Στο φινάλε όταν το αντιμετώπισα ψυχρά, αποφάσισα ότι «έπρεπε» να πάω. Αυτές οι αποστολές δίνουν πολύ τροφή.

Μόνος και ασυνόδευτος από την Ελλάδα, μέσω Φρανκφούρτης, Ουάσινγκτον στο Γκρινβιλ της Νότιας Καρολίνα, όπου πελώριο συγκρότημα – εργοστάσιο της BMW. Εκεί κατασκευάζεται η σειρά X. Κάτι παραπάνω από μια μέρα αργότερα πτήση για το Λος Αντζελες όπου ανοίγει τις πύλες της η διεθνής έκθεση αυτοκινήτου. Μιάμιση μέρα εκεί και επιστροφή μέσω Ουάσινγκτον και Φρανκφούρτης. Φορτωμένο, σφικτό πρόγραμμα, δεν γίνεται όμως και διαφορετικά.

Έτσι από ένα γλυκό φθινοπωρινό ξημέρωμα με λίγη υγρασία πάνω στην Αττική γη, βρέθηκα στη βροχερή Φρανκφούρτη και από εκεί πάνω από τον Ατλαντικό.

Καθόμουν εκεί που ξεκινούσε η δεξιά φτερούγα. Ατέλειωτη, σαν χανόταν στην άκρη τα' ουρανού και από κάτω της κρεμόταν η πελώρια τουρμπίνα του 777. Οι νεφώσεις που βρίσκονταν αρκετά χαμηλότερα από μας, κι ανάμεσά μας ο μεσημβρινός ήλιος του βόρειου ημισφαίριου, έδιναν μια πανέμορφη ανταύγεια στο υπόλευκο κυλινδρικό μέταλλο του κινητήρα. Ανάμικτη από το γαλάζιο του ουρανού, κιτρινη από την ακτινοβολία του ήλιου και λευκού από τα σύννεφα. Αν πετούσε ο Λωτρέκ, ο Μονέ θα ζωγράφιζαν άραγε ακόμα καλύτερα;

Σκέφτηκα προς στιγμήν ότι ήμουν λίγο άτυχος καθώς φοβόμουν ότι η εγγύς απόσταση από το θορυβώδη κινητήρα, θα με άφηνε άυπνο, στο μακρύ ταξίδι. Ακολούθως όμως θυμήθηκα, ότι με οκτώ ώρες ύπνου τις τελευταίες δυο μέρες δεν θα είχα ιδιαίτερο πρόβλημα.

Έτσι αφού διάβασα λιγάκι, αφού ματαιώως έψαξα για μια τρύπα στα σύννεφα να αντικρύσω λίγο μπλέ από Ατλαντικό, έβαλα να ακούσω κάτι γλυκό, κάτι σαν το μπλε που αναζητούσα, έτσι να αποκοιμηθώ, όπως: «την κρυφή μου λύπη πάρτε κι από κεί μακριά να μου φέρεται και μένα τη χαρά» που σιγοτραγουδούσε ναζιάρικα η Αλίκη στη «Θάλασσα πλατεία». Εκεί που είχα κοιμηθεί για κανά λεπτό, την ξανάκουσα στο δεύτερο ρεφρέν, πίσω από ένα επιβλητικό ρόγχο. Ο διπλανός, ορμώμενος εκ Νιού Ντέλι, νέος, είχε ανάψει το Μακάλοχ και ζοριζόταν σαν να έκοβε γιγαντιαίες σεγκόβιες του Ειρηνικού.

Τι τον σκούνησα διακριτικά, τι αδιάκριτα, τι έβηχα, τίποτα λέμε. Φουλ θρότλ το πήγαινε. Ροχαλίζω, άρα υπάρχω. Είναι ο ίδιος που το πρώτο και το τελευταίο πράγμα που μου είπε, με πόνο ψυχής, πριν καν συστηθεί, είναι ότι έχει χαλάσει το σύστημα ψυχαγωγίας.

Ωραίος και ο Αμερικάνος πιλότος που λίγο αργότερα μας το ανακοίνωσε και επισήμως, κατά λέξη, ότι το σύστημα είναι: «Κομπλίτλν καπούτ». Το είπε ανάλαφρα, χιουμοριστικά, ζητώντας και την κατανόηση μας. Σπάραζε, έτσι ο συνταξιδιώτης μου και το έριξε στον ύπνο για να ξεχάσει το δράμα του. Πήρε και το μαξιλάρι του αγκαλιά, ωραιότατος.

Ελληνική «πενιά» στο εναέριο γεύμα, η περιγραφή στο μενού της σαλάτας όπου ανέγραφε ανάμεσα στα άλλα: «kalamata olive»

Τελείωσε κάποια στιγμή αυτή η περιπέτεια, φτάσαμε στο αεροδρόμιο της Αμερικάνικης πρωτεύουσας, όπου τα πράγματα έχουν αλλάξει πολύ μετά το διαβόητο νάιν ελέβεν. Δεκαπέντε χρόνια είχα να περάσω τον Ατλαντικό, από εκείνη την μακρινή εποχή πριν τις περιπέτειες των προεδριών του «τάμπλιγια». Είναι να απορεί κανείς πως η ίδια χώρα διαλέγει για ηγέτες έναν J.F.K. αλλά και έναν G.W. Bush, έναν F.D. Roosevelt αλλά και έναν R.M. Nixon.

Τέλος πάντων, αποτυπώματα όλων των δακτύλων όλων των χεριών, αναρωτιέμαι αν σε 15 χρόνια παίρνουν και των ποδιών, φωτογραφίες, κόντρα φωτογραφίες, ερωτήσεις, συμπληρώσεις δηλώσεων και αιτήσεων κλπ. Όλα τούτα αυστηρά μεν ευγενικά δε!

Έχω την εντύπωση πως αν τους αντιμετωπίσεις με σεβασμό και ευγένεια είναι καλοί, δίκαιοι κρατικοί λειτουργοί. Τουλάχιστον αυτό καταλαβαίνω μέχρι στιγμής. Δεν μπόρεσα όμως να καταλάβω γιατί επιμένουν να εξυπηρετούν δυο και τρεις πτήσεις από την ίδια πύλη, ταυτόχρονα. Λίγο έλειψε να πάω στο Κεντάκι να συναντήσω τον Νίκι "Κεντάκι κιντ" Χέυντεν!

Το 24ωρο, πόρτα με πόρτα, ταξίδι έληξε με δείπνο, στο Greenville της Νότιας Καρολίνα όπου συζητώντας με γηγενείς, για την πατρίδα τους, έφτασαν στο συμπέρασμα, ότι ένα από τα μεγαλύτερα σφάλματα της Αμερικάνικης πολιτικής ήταν η εισβολή στο Ιράκ, κι' ότι η προεδρία Clinton ήταν το τελευταίο ευχάριστο διάλειμμα, όπου υπήρχαν δουλειές, ανάπτυξη, καλό κλίμα. Δεν διαφώνησα, έχω την βεβαιότητα όμως ότι κάποιοι στα Βαλκάνια δεν έχουν την ίδια άποψη. Άτιμο πράγμα η πολιτική, που περνά τα σύνορα της πατρίδας σου...

Το βράδυ έκλεισε με την κουβέντα του πόσο έχουν σφίξει τα θέματα από πλευράς νομοθεσίας για τους ρύπους της βιομηχανίας και πόσο προσεκτικές πρέπει να είναι οι κινήσεις. Μας το εξηγούσε ο Ken Sparks p.r. manager της BMW στην Αμερική, με αφορμή την επικείμενη επίσκεψή μας στο μεγαλύτερο εργοστάσιο της Βαυαρικής φίρμας, στο Spartanburg.

Επεσα για ύπνο στις 06.30 GR, ενδεκάτη βραδινή τοπική με την προσμονή ότι θα κοιμηθώ, θα χορτάσω.

Φευ! Στις 04.30 τοπική, 11.30 GR, ήμουν ξύπνιος και έψαχνα σαν φάντασμα στο ξενοδοχείο να βρω αντάπτορα να φορτίσω το λαπτοπ να σύρω καμιά αράδα. Δεν βρέθηκε κάτι να ταιριάξει και τελικά με μια πατέντα με γυμνά καλώδια που κάλυψα με τείπ, έκανα τη δουλειά. Αν με έβλεπε κάποιος υστερικός με την ασφάλεια θα με είχε βάνουσα τιμωρήσει.

Ξημέρωσε με κρύο και βροχή, αρκετή βροχή. Πρωινό και γρήγορα στο δρόμο για το εργοστάσιο. Παρά το γεγονός, ότι έχουμε επισκεφθεί αρκετές βιομηχανίες αυτοκινήτων τα τελευταία χρόνια, κατέχουμε δηλαδή, λόγω επαγγελματικής ιδιότητας, μια εμπειρία, οφείλω να ομολογήσω ότι η επίσκεψη στις εγκαταστάσεις της BMW στον Spartanburg με εντυπωσίασαν.

Για διάφορους λόγους. Ας αρχίσουμε από το εμφανές. Η έκταση του, τα τετραγωνικά που καταλαμβάνει. Είναι μεγάλο. Έντάξει στην Αμερική βρισκόμαστε, όλα είναι μεγάλα, αλλά αυτό το εργοστάσιο απλώνεται σε 5,3 εκατομμύρια τετρ. πόδια. Αν το φέρουμε σε Ευρωπαϊκά μεγέθη είναι σχεδόν μισό εκατομμύριο τετραγωνικά μέτρα. Δηλαδή λίγο μεγαλύτερο από την Ανδόρα, λίγο μικρότερο από το Μόντε Κάρλο. Ακολουθώ η φιλοσοφία του. Προβάλλεται μια λέξη. Στα αγγλικά είναι Sustainability και στην γλώσσα μας ερμηνεύεται ως αειφορία.

Εξαιρετικά πετυχημένη περιγραφή που μας παραπέμπει σε μια παραγωγή που δεν επηρεάζει το περιβάλλον, που προσπαθεί να χρησιμοποιεί φυσικές πηγές ενέργειας, που στοχεύει στην ισορροπία και στην ποιότητα.

